

Rozjímání preláta o modlitbě u příležitosti třetího výročí jeho jmenování

U příležitosti třetího výročí jmenování Mons. Fernando Ocárizze prelátem Opus Dei nabízíme krátké rozjímání preláta o potřebě modlitby s Ježíšem.

15.02.2020

Přepis audio záznamu

Máme Dílo v našich rukou, každý den máme ujít cestu -cestu beze spěchu, nervozity, ale je to stále cesta-, kráčíme po ní vpřed, dokud nedojdeme k cíli našich věcí, našich prací, pokusů, i když se mnohdy nedaří, ale s každodenním úsilím náš běh dokončit, *cursum consummavi*.

A proto nadevšecko potřebujeme - víme to dobře a snažíme se tak žít-zbraň, velikou zbraň, kterou vlastníme, a tou je modlitba. Kolikrát nám to jen náš Otec [svatý Josemaría] říkal. V jednom z naléhavých dopisů roku 73, v červnu, znovu opakoval: „Modlitba: to je naše síla, nikdy jsme jinou zbraň neměli.“ Když toto náš Otec psal, už na konci svého života zde na zemi -dva roky před svými odchodem do nebe-, když říkal, že „nikdy jsme jinou zbraň neměli“, zřejmě měl na mysli ony velké bitvy, které ve svém životě musel vést, s přesvědčením, že touto zbraní je modlitba. Proto i pro nás je

zbraní modlitba: „Nikdy jsme jinou neměli“, říká náš Otec, „a nikdy mít jinou nebudeme“. Modlitba.

Dnes, v evangeliu při mši, budeme číst: „V oné době řekl Ježíš některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, toto podobenství: 'Dva lidé šli do chrámu, aby se pomodlili. Jeden byl farizeus, druhý celník - známe dobře toto podobenství. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhleten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.'“

Mohlo by se zdát, že je to modlitba opodstatněná: děkovat Bohu, přiznat si, že nejsem ani zloděj, ani podvodník, ani cizoložník; a krom toho říci: „Děkuji právě za to“, přiznat si, že se postím dvakrát za

týden, že odvádím ze všeho desátky atd. „Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: 'Bože, buď milostiv mně hříšnému.'“ -Dobře víme, jak reagoval Pán: „Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“

Naší zbraní je modlitba a musí to být modlitba pokorná. Pokorná modlitba, protože právě takovou potřebujeme, protože opravdu cítíme, že modlitbu potřebujeme. Přistupujme k modlitbě s otevřenou duší, která ve všem potřebuje Pánovu pomoc. Ve všem potřebujeme pomoc, aby každý náš skutek měl nadpřirozený význam.

Ano, musíme také děkovat Bohu, ale děkovat Bohu za dobré věci, které jsou součástí našeho života, vždyť všechno je jeho dar. Ale zároveň ho

musíme prosit o odpuštění a o pomoc. Ihned mi přichází na mysl modlitba dona Álvara: „Děkuji, promiň, pomoz mi více“ - krátká rekapitulace toho, co je naše modlitba. Co nejvíce děkovat Pánovi za vše, co od něho dostáváme, a je toho daleko více, než jsme si vědomi, než co zažíváme. A také ho prosit o odpuštění, za všechno to špatné, co se ve světě děje. A prosit ho o pomoc, protože si uvědomujeme, že tvoji pomoc, Pane, potřebujeme, ve všem. Nejsme z toho smutní, naopak, dává nám to jistotu. Protože nemůžeme, ani se nechceme spoléhat jen na sebe. Počítáme s tebou, s tvou pomocí.

Modlitba je naší zbraní, naší silou, neboť jinou zbraň nemáme a ani mít nebudeme. Tím se chce říci, že modlitba musí být vytrvalá, po celý náš život, po celý den. Na konci dne, který jsme naplno prožili, by měl být i zápas o modlitbu: den naplněný

modlitbou, jak to naše slabost umožňuje, ale vždy provázený touto touhou. *Oportet semper orare et non deficere*^[1]: vždy je třeba se modlit a neochabovat.

Snažíme se být dušemi modlitby, už hodně dlouho. A tolik nám toho chybí, někdy, po tolika letech, cítíme, že musíme říci Pánovi, jak se píše v tomto bodě *Cesty*: „Pane, neumím se modlit!“ A tehdy prosíme Pána, a nyní mu to říkáme i s apoštoly: *Domine, doce nos orare! Nauč nás modlit se!*^[2] Protože se musíme stále učit. Musíme růst, abychom byli dušemi modlitby. Uč nás ty, Pane: *Doce nos orare! Nauč nás modlit se.*

A odpověď Pána apoštolům, kterou čteme v evangeliu, je určena i nám: „Když se modlíte, říkejte „Otče náš“. Je to božské synovství, protože modlitba nutně vyvěrá z božského synovství. Není to jen nějaká dobrá věc: je to uvědomění si, že jsme

dcerami a syny Boha v Kristu,
sjednoceni s Ježíšem Kristem,
Jednorozeným Synem Boha Otce, On,
který je věčné Slovo, Kristus, věčné
Slovo, Syn: je to jeho modlitba.

Vědomí toho, že jsme dětmi, že jsme
syny a dcerami, nás vede k tomu, že
se obracíme na Pána, ať už ústně
nebo beze slov: Otče, *Abba Pater!*

Abba Pater! Kolikrát náš Otec zvolal,
v obtížných situacích, se synovskou
důvěrou, toto *Abba Pater, Abba,*
Abba.. Otče, tatínku. A taková musí
být naše modlitba, plná důvěry.

Důvěra, že jsme malými dcerami a
syny, že to všechno od našeho Boha
Otce potřebujeme.

Modlitba je proto důvěřivá, prostá; a
také upřímná. Upřímná, abychom
byli před Pánem takoví, jací jsme.
Modlitba bývá často modlitbou
prosebnou, a takovou má i být:
protože to potřebujeme. Pán chce,
abychom ho prosili -ne proto, že by
chtěl znát naše potřeby, ví nich lépe,

než my samotní-, ale chce, abychom ho prosili, protože nám to slouží k dobru, protože díky tomu je naše duše otevřená a jsme schopnější přijmout právě to, o co prosíme. „Proste a dostanete“, proste a dostanete.

Musíme mít také tuto víru, toto *cursum consummavi, fidem servavi* (...svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval). Abychom mohli během dne říci -a také na jeho konci-, že *jsme si víru uchovali*, právě v tom, že jsme Pánovi důvěřovali a proto ho prosili o všechno a obraceli se na něj. Prosit ho o pomoc i v těch nejobyčejnějších věcech.

Prosit ho o pomoc a také pochopitelně používat prostředky. Používat prostředky - naši práci, úsilí, vše, co z naší strany můžeme udělat. A to i kdybychom prosili -a prosit musíme- Pána o pomoc. Protože někdy se modlíme a o něco

Pána prosíme, ale z naší strany chybí to, co můžeme udělat sami.

První čtení dnešního dne ze Starého zákona, kniha Sírachovcova, k nám mluví právě o této věci - Pán naslouchá naší modlitbě. Musíme věřit, že nám Pán naslouchá. Říká: „vyslyší modlitbu ukřivděného, nenechá bez povšimnutí úpěnlivou prosbu sirotka ani vdovu, když v nářku vylévá své srdce. Modlitba poníženého proniká oblaky.“^[3]

Každou modlitbu, ať už ji říká kdokoliv. Zvláště modlitbu toho, kdo ji nejvíce potřebuje. I my, Pane, tolik potřebujeme, abys nám pomohl: potřebujeme, abys nám pomohl i tam, kde se nám zdá, že na to stačíme sami.

Ve všem potřebujeme tvou pomoc, Pane, a prosíme tě o ni s upřímností, po které toužíme, s důvěrou pokorných dcer a synů, s přesvědčením, že s tebou zvládneme

vše: *Omnia possum in eo qui me confortat*, všechno mohu v tom, který mi dává sílu. Proto musíme mít nezlomnou důvěru i v nemožném, neboť s Ním dokážeme vše.

Dokážeme růst v duchovním životě, bojovat o svatost a apoštolsky pracovat po celém světě. Budujeme Dílo po celém světě, protože je to Pán, kdo koná, prostřednictvím našich skutků a především prostřednictvím naší modlitby.

Chceme, aby modlitba byla co nejvíce rozjímavá, ve všem vidět Pána: vedle nás, s námi, v nás. Modlitba, která posílí naše přání kontemplovat Kristovu tvář, ono *vultum tuum Domine requiram!*, jak opakoval náš Otec: „**Pane, jak tě toužím spatřit!** Jak tě toužím spatřit!“ Ne, že bychom chtěli zemřít, abychom ho uviděli - chceme se s ním samozřejmě setkat na konci našeho života-, ale chceme se s tebou, Pane, setkávat každý den: vidět tě s námi, v druhých lidech, v

okolnostech naší práce, odpočinku, rodinného života. Vidět tě s námi, a krom toho, Pane, chceme -jak říkal i náš Otec- „vědět, že na nás hledíš“.

I to je kontemplace, život modlitby: nejenom vidět Pána, ale vědět, že na nás hledí. Tak to říkal náš Otec v jednom ze svých kázáních: „Vědět, že se na nás Bůh stále s láskou dívá.“

Ve skutečnosti jsme tak ubozí, Pane, že potřebujeme, abys to byl Ty, kdo se nám zviditelní, a že poznáme, že na nás hledíš s láskou a bez ustání. Tak dosáhneme něčeho tak úžasného, že proměníme všechno v modlitbu: konkrétně práci. V jednom ze svých dopisů říkal náš Otec: „Vykonávejte proto svou práci s vědomím, že se na ni Bůh dívá.“ A dále pokračoval: „Tato naše práce musí být proto svatá a Jemu hodna: nejenom dokončená do detailu, -ono *cursum consummavi*, ve všem, v každé práci, každý den-, ale uskutečněná s mravní poctivostí,

slušně, věrně, spravedlivě. Tehdy bude naše profesionální práce -a všechna naše práce je profesionální- nejenom poctivá a svatá, ale promění se v modlitbu.“^[4]

Pomoz nám, Pane, -prosíme tě na přímluvu našeho Otce, od kterého máme tohoto ducha a od kterého čerpáme-, pomoz nám, abychom naši práci vykonávali s vědomím, že ty, Pane, se na nás díváš. A to nám pomůže, že ji budeme dělat s větší radostí, úsilím a jistotou; a také obětavěji, když je obtížná, radostněji. A proto, Pane, tvůj pohled na nás je tento: je plný lásky. Kontemplovat Ježíše Krista.

A nyní můžeme obrátit naše rozjímání, naši modlitbu na Pannu Marii. Jak by rozjímala Panna Maria o Pánovi! Poprosíme ji -s vědomím, že jsme slabí, ale právě proto prosíme ji-, abychom měli touhu se v našem životě více modlit: byli

dušemi modlitby. Abychom v našem životě tuto každodenní věrnost uskutečňovali a na konci každého dne tento zápas dovršili a víru i věrnost zachovali. A v důsledku toho radost neztratili. Protože *věrnost, to je štěstí*. I tak nám to vysvětloval náš Otec. A takového jsme vždy viděli našeho Otce: spokojeného, právě pro svou věrnost Pánovi, pro své spojení s Pánem, navzdory tolika utrpení, kterému musel ve svém životě čelit.

Matko naše, prosíme tě, když končíme naši modlitbu, abys nám pomáhala v tomto: být většími dušemi modlitby a zakončovat každý den tak, že budeme moci říci ono *cursum consummavi, fidem servavi* (svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval).

(Rozjímání z 27. října 2019)

[1] Lk 18, 1

[2] Lk 11, 1

[3] Sírachovec 35, 15b-17. 20-22a

[4] Sv. Josemaría, Dopis 15-X-1948, č.
26

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
jmenovani-prelata-opus-dei-treti-vyroci/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/jmenovani-prelata-opus-dei-treti-vyroci/)
(05.08.2025)